У видимому немає окремого.
Усе переплетено.
В перетіканні — всі речі.
. . . . . .

Зірвана квітка перетікає у небуття.
Небуття — цвинтар окремого.
. . . . . .

Відокремлюючи себе, западаєшся в небуття,
сліпнеш, глухнеш,
не відчуваєш доторку,
втрачаєш смак і нюх.
. . . . . .

Твоє "я" — двері в не-існування.
Твоє "я" — твоє відокремлення.
. . . . . .

Найцінніше — безцінне, дароване.
Усе, що оцінюється, — ілюзія.
. . . . . .

Дихай небом, перебирай простором, пливи часом.
Не зав'язуй себе у вузол.
Відлунюй!
. . . . . .

Усе справжнє — поряд.
Усе маревне — далеко.
. . . . . .

Ти — погляд з невидимого назовні.

. . . . . .

А окреслюючи межі — поменшуєшся.

15-31 серпня 1998 р. Львів